

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Escridassada reial
Monumental cassolada de rebuig a la presència de Felip VI. El monarca obvia la tensió i defensa la cooperació per mantenir el MWC a Barcelona.

10
anys

Corrupció al PP
Baltasar Garzón apunta al tresorer de Mariano Rajoy. La trama ja esquitxa la cúpula del Partit Popular.

20
anys

Fons de cohesió
Alemanya pretén endurir un 16% la retallada dels fons de cohesió i estructurals que ja havia proposat la Comissió Europea.

Full de ruta

Miquel Riera

L'Espanya que glaça

“Una de las dos Españas ha de helarte el corazón”, va escriure el gran poeta espanyol Antonio Machado de qui, amb

quinze anys acabats de fer, portàvem a la bossa les seves *Poesías completas* en aquella popular edició de la col·lecció Austral de cobertes rosades. Hi dúiem Machado, com a icona de l'exili i de la resistència a aquella Espanya franquista que agonitzava. La data fixada en la primera pàgina diu que vaig comprar el llibre el 29 de desembre del 1975. Feia un mes llarg que Franco havia mort i el país era tot efervescència política. Llegíem Machado per influència de Serrat i de Paco Ibáñez i també perquè ens el feien estudiar. No coneixíem ni Carner, ni Ribba, ni Estellés, ni Martí i Pol, ni tants altres poetes catalans. En una Catalunya normalitzada és a ells que haguéssim dut a la bossa, però ningú ens n'havia parlat. Els descobriríem poc després. Eternament agraïts a Ramon Muntaner, a l'Ovidi Montllor o a Lluís Llach.

He anat a retrobar el llibre de Machado arran de la visita que diumenge va fer a Cotlliure, al Rosselló, el president espanyol Pedro Sánchez. Val més tard que mai, però diu molt de com és l'Estat espanyol que hagin passat quaranta anys sense que cap president hagi homenajat, davant la seva tomba, un dels seus grans poetes. Ni González, ni Zapatero –amb Rajoy i Aznar ja no hi comptàvem– van ser mai a Cotlliure, ni menys a Argelers, la platja on van sobreviure i morir desenes de milers d'exiliats, glaçats pel fred, abandonats a la seva sort. Machado va morir en una fonda a Cotlliure, el cor també glaçat per la pena d'haver hagut d'exiliar-se. Diumenge es deuria somoure a la tomba quan Sánchez li va col·locar al damunt la bandera espanyola borbònica i no la republicana. Espanya continua glaçant els seus grans poetes, ni que faci anys que siguin morts i enterrats. A d'altres, com García Lorca, els manté en una cuneta. Més glaçats encara, si és possible.

Sánchez va ser rebut a Cotlliure per nombrosos nord-catalans que li van recordar que no hi era benvingut perquè el seu govern manté a la presó i a l'exili polítics catalans innocents. El president espanyol, però, no es va desviar ni una engruna del guió previst i mentre lloava, embolcallat amb l'estanquera, els exiliats republicans, no va tenir ni un mot pels catalans a qui l'Estat reprimeix vuitanta anys després. Deu tenir el cor glaçat Sánchez també. Però no de pena com Machado. Més aviat d'orgull patri.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Mora i la passió de llegir

Aquest 2019 viu el quart i esperem que definiu renaixement d'un mític segell que forma part de la memòria sentimental de moltes generacions de lectors. L'any 1910, Joan Bruguera crea *El Gato Negro*, que dos anys més tard obre la capçalera *Pulgarcito* i que l'any 1939 passa a dir-se Editorial Bruguera. Amb les seves llums i les seves ombres es converteix aviat en una multinacional de la literatura popular. Tota mena de tebeos, llibres de Corin Tellado, Lafuente Estefanía, novel·les negres, de l'oest, d'amor, de detectiu i tot a preus econòmics fins que tanca portes l'any 1986 i passa a mans del Grupo Z. L'any 2006, dirigida per Anna Maria Moix, torna a les llibreries, amb novel·les d'autor d'una banda i recuperant el fons de l'altra. Ara ha passat a mans del grup Random House Mondadori i comença una nova etapa dedicada a publicar el material d'arxiu nacional i internacional (45 títols per any) i a crear el premi Bruguera de Còmic y Novela Gráfica.

ENTRE ELS LLIBRES que ja ha publicat podem parlar de la recopilació de tots els

almanacs i extres d'un personatge mític, *El Jabato*. Quan fa 60 anys del seu naixement, aquest àlbum recull en edició facsimil tots els números extres publicats entre 1960 i 1965 i resulta un magnífic homenatge a Víctor Mora i a Francisco Darnís, els creadors de l'heroi. Mora, treballant amb Miguel Ambrosio Ambrós, ja havia creat anys abans *El Capitán Trueno*, i s'havia convertit en un cas clar d'autocompetència dins el mateix segell editorial.

I SENSE CERCAR-HI FIDELITAT històrica, ja que cal tenir en compte que a mesura que guanyava fama les trames s'anaven complicant i incorporant anacronismes greus, *El Jabato* narra les aventures d'un camperol transformat en gladiador i de Taurus, un llenyataire gegant; són dos ibers prosaïcs que fan estralls entre els romans. Al seu costat, Clàudia, una jove patrícia romana convertida al cristianisme; Fideo de Mileto, un escanyolit músic i poeta grec, i altres personatges ocasionals com Tai-Li i el seu tigre Bambú.

EN QUALESVOL CAS seria bo que aquesta nova reedició, a banda de fer-nos recuperar les essències infantils, de fer reviure una època de, malgrat tot, sòlida felicitat infantil, servís també com a toc d'atenció i permetés afavorir una revisió de la vida i de la gran obra de Víctor Mora, un escriptor prodigiós i prolífic, amb novel·les com *Els plàtans de Barcelona*, *El tramvia blau* o *El cafè dels homes tristos*, una nòmina de personatges com els ja esmentats i El Corsario de Hierro, Dani Futuro, El Sheriff King o El Cosaco Verde i una infinitat d'aventures plenes d'imaginació i d'emoció, dues qualitats fonamentals a l'hora d'estimar la literatura. Potser és hora de reconèixer que gràcies a Víctor Mora, Francisco Darnís, Ambrós i tota l'extensa nòmina d'autors i d'il·lustradors de Bruguera, molts vam aprendre a apassionar-nos per la lectura i a desitjar que passes sin set dies per córrer al quiosc i descobrir la continuació d'aquella aventura que havia quedat penjada del fil neguitós del suspens.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sant Pau, preciós! Visiteu-lo!

■ He visitat el Recinte Modernista de Sant Pau de Barcelona i he quedat tan captivat, que vull fer-ne cinc cèntims al lector. En diferents pavellons s'exposa la història de la institució i del seu arquitecte, Lluís Domènech i Montaner; s'hi destaquen metges il·lustres i s'hi explica com era l'estada dels malalts que es podien llevar i rebre visites. En un d'ells, un meravellós mosaic exterior (obra de Francesc Lavarta i Mario Maragliano) narra la història de l'hospital de Sant Pau. La xarxa de galeries subterrànies que comunica tots els pavellons inclou una exposició de fotos històriques del recinte. Hi ha uns jardins amb una varietat botànica disposada només per al benestar del pacient. Pau Gargallo signa les escultures de la façana principal. S'hi ensuma serenor, altruisme, bondat, recerca de la

salut i confort dels malalts. I s'hi contempla bellesa pertot arreu. En sortireu més sans i més savis!

JAUME PORTA I JOSA
Amposta (Montsià)

Sense proves

■ Pel que s'ha vist i sentit fins ara en el judici, ni la Fiscalia ni l'Advocacia de l'Estat en els interrogatoris als acusats han pogut aportar ni una sola prova sobre els presumptes delictes de violència o malversació. I no han pogut aportar res perquè res no tenen. Cap prova documental o escrita que pugui demostrar res sobre aquests dos delictes. Com és possible que una Fiscalia General pugui llançar-se al buit d'aquesta manera? Suposo que, per pressions del govern i d'altres partits de dreta i ultradreta i també de mitjans afins, es va donar per bo el relat particular del jutge instructor, fet a partir d'informes de la Poli-

cia Nacional i de la Guàrdia Civil. L'única cosa que podran imputar és la desobediència al TC, que va prohibir el referèndum i que els mateixos acusats sempre han reconegut. És a dir, penes d'inhabilitació i multes. Per això tot aquest mullader i presó preventiva? Però és que, a més, el TC no podia prohibir una cosa que no és delictiva ni al Codi Penal ni a la mateixa Constitució. Fa pocs anys que es va despenalitzar l'organització i realització de referèndums, i a més Espanya va signar el Pacte Internacional de Drets Cívics i Polítics proposat per l'ONU el 1996, on s'accepta el dret a l'autodeterminació dels pobles. Per tant, l'absolució és el que toca.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

Estudiants

■ Estem en una època en què els més veterans pensem que els més joves no són tan espa-

vilats i ben educats com ho érem nosaltres. Hi ha moltes teories sobre aquestes afirmacions. Uns diuen que els pares els han donat massa llibertat; d'altres, que degut a la gran informació que ja tenen des de ben petits a través del mòbil i internet valoren menys la seva vida. No seré jo qui dicte sentència, però hi ha fets que encara em sorprenen. Tenim uns estudiants joves de veïns. Com és normal, alguna nit fan les seves celebracions. Fan més soroll del compte. Fins que arriba un moment que els aïses educadament. La seva reacció, lluny de mostrar males maneres, ha estat una sorpresa molt agradable. L'endemà, veient que tenien un avís escrit a la porta, varen pujar a demanar disculpes i a sobre ens van regalar una capsa de bombons! Un fet senzill que demostra que encara hi ha jovent molt responsable!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)